

"De Afspraak"

18u20

Met knikkende knieën en bevende hand duw ik de bel in. Een soort klokkengeluid vult de gang en een man met witte kiel komt de trap af gehuppeld, zichtbaar in een vrolijke bui. Een zoem volgt en voorzichtig duw ik de deur open. De man gebaart me hem te volgen. Een flauwe grimas als uiting van begroeting kan ik nog net opbrengen. De bekende geur komt me tegemoet. Deze 6-maandelijkse afspraak zorgt ervoor dat mijn brein de geur associeert met angst, gevaar en waakzaamheid. De hartslag wordt naar ongekende hoogtes gejaagd. Hoe geraak ik hier uit?

"Stipt op tijd, mooi zo!" Ruw worden mijn gedachten onderbroken.

"Je kan je jas daar hangen en plaatsnemen hier"

Een folterstoel vermomd als relaxzetel lijkt me aan te staren. Hij schreeuwt 'NEEEEEEEEXT!' naar me. Ik neem plaats en wacht tot mijn enkels en polsen met beugels worden vastgezet. Tevergeefs, zo blijkt. In plaats daarvan wordt een lamp boven mijn hoofd aangestoken en verschijnt het hoofd van mijn beul in mijn gezichtsveld.

"Zeg het eens?"

Er valt niks te zeggen, toch? Er zijn geen klachten, alles voelt normaal, dit is zo routineus als een routineklus maar kan zijn. Ik probeer dit zo aan de man te verkopen.

"Top! We gaan voor alle zekerheid toch eens kijken" is wat hij antwoordt.

Eigenlijk denkt de man: "yeah right, dat zal IK wel beslissen". Een middeleeuws voorwerp gaat richting mijn mond. De haak baant zich een weg naar de weinige openingen tussen mijn tanden en het verhemelte (wie heeft dit woord trouwens uitgevonden? Hemel? 'Folterholte' ware beter geweest).

"Ok niks bijzonders, buiten wat tandsteen" Zo overleefde ik fase 1. Of wacht! Zei hij nou tandsteen? Je weet wat dat betekent...

"Mond goed openhouden nu!"

Gedachten: WACHT! WACHT! Dat staat niet in het contract.... Paniek

“ZZZZZZ-ZZZZIIIIIIII” doet de drillboor.

De marteling begint. Je bent er opnieuw ingeluisd! Paniek maakt plaats voor woede en onbegrip. Enkel maar wat tandsteen toch?? Waarom maakt die boor trouwens altijd datzelfde irritante snerpende geluid? In een wereld waarin we mensen naar de maan schieten, Hubble-telescopen uitvinden en Trump president kan worden, moet er toch ergens iemand zijn die plots uitroept: “JA, laat ons het geluid van die boor vervangen door vogels die fluiten!”

“Je mag even spoelen” onderbreekt mijn gedachte

Een gletsjer van bloed en speeksel vanuit mijn folterholte wordt verborgen door de kolkende maelstroom van het spoelbakje. Nog even en er moet een baxter met vers bloed worden aangerukt. De foltering gaat onverminderd verder. Even later weet een hoeveelheid speeksel te ontsnappen aan de stofzuiger in mijn mond en besluit mijn luchtpijp te terroriseren. Onmogelijk om in deze positie even te slikken: de drillboor zou zich ongestoord richting mijn hersenpan boren. Ik probeer mits enkele spastische bewegingen van mijn been de aandacht van mijn beul te trekken. Met succes!

“Als er iets is, mag je het altijd zeggen”

Nee! Dat gaat niet, ik ga stikken.....Net op tijd worden de activiteiten in de folterkamer gestaakt. Ik slik. Fase 2 ten einde.

“Ik ga toch even een foto nemen voor de zekerheid, ik voel precies een haperingske daar zo...” Een pijnscheut schiet met een rotvaart vanuit de folterholte tot aan mijn grote teen. Een haperingske??? Je moet er maar op komen!

Een bijtring die koeien niet zou misstaan wordt in mijn bek gestoken. De gediplomeerde man neemt afstand (waarom hij wel en ik niet???) en een kernreactie aan gamma-stralen wordt door de radioactieve bron uitgespuwd.

“Mja, we zitten hier precies toch met een minuscuul gaatje”

Mijn wereld stort in. De man had net zo goed: “U heeft kanker” kunnen zeggen. Alles weggemaaid. Fase 3: wanhoop.

“We gaan hiervoor een nieuwe afspraak leggen binnen 3 weken, om dat probleem op te lossen”

3 weken van psychische terreur, dat kon er ook nog bij.

18u35

Ik trek de deur achter me dicht en slenter naar mijn wagen. Gebroken.

© mei 2017, Scampi, BasicPublishing.nl